

SZÉKELYHIDI ZSOLT

Vesse

Hazudtam arról, hogy élek.
Jól, lódítottam, jól, közben meg,
hát nem is tudom. Az se igaz,
hogy nem ugrottam meg, hogy nem az.
Érted, valahol a kettő közt,
mikor hogy, most épp, azt hiszem, oké, nincs panasz,
felkelek, végigsiklok a napon, este lecsatolok, el-elvagyok,
holnap ugyanez. Mégis, belül, nehéz elkapni,
valami húz, forgat, sújt, semmi konkrét, körülírható indok,
csak hogy egy-két dolgot kéne, az életet jobban (mind)ennél
lehetne kicsit tovább jegelni.
Félre ne értsd, velünk minden pöpec. Csók veled. Örökre egymás nyakában.
Magamat kéne rajtad megigazítani mostanában.
És az is lehet, persze, bólogatsz, hogy minden a helyén,
én le a kispadra csak töprengeni, kidőlni megyek.
Talán hazudnék arról, ha attól, ami szorítgat, nem tartanék.
Nyugodtan körbenézhetsz a pályán, hogy tessék, ez volt, van, ez lesz, élek
ott középen, de nem csak, hogy forgok, hanem minden velem,
centrifuga vagy piruett, fönt a fejemen
a haj, a szem, a száj, az arcvonások,
látszik, hogy megvan, ami meg, csak nézek,
mint leszúrt korcsolyázó a rittbergerbe'.
Hazudnék, ha nem esnék magamtól elég messze.
És közben te tartod bennem a féket.
Magamat álltatom tehát, ha a stadion lassan beleroskad,
egy kúrnyi tér leker(ek)ítve, bennem a beomló emlékek,
hogy mi volt, amikor még, hát tudod. Tömődik be a lék.
Hazardíroztam. A tükörlét sima jég, a fennforgás, ami bennem olvad,
a megélezett, kicsorbult, de azért vérbe belevág(tat)ó művésztagok.
Én lepontozva. Talán arról is hazudtam, hogy most hazudok.

Amit tud

Tudja, aki víz és lélek,
hogy kell elérni
más kliséket,
újult belsőt bővölni
a bőrbé, csontokon
inakat folytani körbe.
Ugyanolyan test,
de az égtáj eltér,
forgóban a szem.
Tudja, aki izom és vér,
hogy köröz a kor
a homlok felett.
Aki kihúzza áll ellen,
arcára ráncokat ró,
legyen bár fedhetetlen
jellem, aki feltörne,
feltöri lábát, éktelen
tagjába szakad.
Szárazon szédül
az ágyra, ülepszik,
szoktatja magát
a veszteséghez,
szorítja összébb
szemét, szabadjára
ereszti türelmét.
Tudja, aki csont és bőr,
táplálni kell az elmét,
kutatni, mint versben
a szavak szükségét.
Odaférni a megosztó
szájhoz, és várni szerényen,
hogy végül a pátosz
puhán, könnyen,
mint egy pontos utószó,
csukódjon az ágyon hagyott testre,
és elaszott póreségét
tegye tényleg tönkre.

Tudta, mi lakik

Rengeteg a járdán.
Élő betontenger.
Lehetetlen nem belemenni,
félelmetes, hogy fogy a hely,
vesztésre állok az emberekkel.
Valaki rám közelít,
kitérhetnék a hitemből,
csak két lépéssel előbb,
betöltött idegállapotok,
még jó, hogy megütöközök.
Bontsam a járdát le,
szólok magamra,
harmadnapra
se jöjjön egyenesbe,
lépések nélkül maradjon
kimerevedve.
Vegyen vissza a föld.
Nőjön dudva, gyökerezzen a nehezén.
Ne súlyosodjak én se, álljak le engedni,
máshol végezzem, szabad nap,
egy betonlap se említve láb alatt.
A hely se számít, az élhető
bárhol megterem,
csak én legyek végre
lényegtelen.